

Haandspaalæggelse og Strygning. Jeg skal nu aldeles ikke indlade mig paa at bedømme, hvorvidt der er Noget, som kan kaldes Livskraft, Od, eller hvad det nu kaldes. Jeg skal aldeles ikke indlade mig paa at sige Noget om, hvorvidt denne Livskraft kan overføres fra det ene Menneske til det andet; det tror jeg er meget vanstelig at have nogen- somhelst Mening om. Man kan ikke rent ud benegte den, men paa den anden Side er det dog under alle Omstændigheder en Kraft, som Videnskaben ikke har fundet nogen Lov for. Men jeg vil kun gøre opmærksom paa, at naar der nu er Mennesker, som tro, at de kunne helbredes paa denne Maade, saa er det muligt, selv om Haandspaalæggelse og Strygning i og for sig ikke have den aller- fjærneste Betydning, hverken gøre fra eller til, at den for de Vedkommende, som helbredes paa den Maade, og vedkommende Patient, som bliver helbredet paa den Maade, har Betydning; de tro, at Helbredelsen ikke kan virke uden Anvendelse af dette Middel. Naar der saa ikke bliver anvendt andre Midler end saadanne, om hvilke Justitsministeren selv siger, at de hverken kunne virke til den ene eller til den anden Side, saa forekommer det mig virkelig at være lidt underligt at forbyde den Slags Helbredelser. Et andet Moment, mener jeg, maatte komme i Betragtning, naar vi skulle lovgive paa disse Omraader, og det er det, at der er Mennesker, som have en vis indgrovet Mistillid til autoriserede Læger; ligesom der er Mennesker, der have en vis Mistillid til autoriserede Præster, saadan er der Mennesker, der have en indgrovet Mistillid til autoriserede Læger. Jeg villiger ikke denne Mistillid, hverken paa det ene eller det andet Omraade, men da der vitterlig er saadanne Mennesker, og det ikke alene uoplyste, thi jeg kender høit oplyste Mennesker, som have den, synes jeg dog nok, at det er lovlig strængt at sige til disse Mennesker, at de slet ikke maa blive helbredede paa den omtalte Maade. Jeg mener altsaa, at man ganske vist ikke skal give fuldstændig frie Hænder med Hensyn til Quakalveriet, men jeg mener ogsaa, at der i det foreliggende Lovforslag, i Særdeleshed naar det saar nogle enkelte Ændringer, aldeles ikke vil blive nogen Tale om det, ligesom jeg heller ikke kan se, at der vil være nogen Fare for, som min ærede Nabo fra Svendborg Amts 6te Valgkreds, at „Artana“ derved vilde faae større Udbredelse. Thi der er ikke det Mindste i Veien for, at man meget godt kan tage Forholdsregler mod „Artana“, naagtet man giver en begrændset Tilladelse for ikke autoriserede Mennesker til Helbredelse.

Jeg vil nu slutte med at gjøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (C. F. Larsen). Jeg tror ikke, at han ret har forstaaet Sigenelsen om den barmhjertige Samaritan, naar han siger, at den barmhjertige Samaritan kun var Sygepleier. Nei, den barmhjertige Samaritan var først Læge, og saa overlod han Patienten til Sygepleieren, nemlig til Bærten i Herberget. Men det er aabenbart, at først optraadte han som Læge, idet han han god Ole i hans Saar, men ganske affiet herfra forstaaer jeg ikke rigtig, hvorledes det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds efter det Standpunkt han, efter hvad jeg veed, indtager overfor Bibelen, egentlig kan have Noget mod denne Lov, og at han under alle Omstændigheder ikke gjorde opmærksom paa, at det, som havde givet Anledning til Loven, havde han ikke Noget imod. Thi det, som har givet Anledning til Lovforslaget, er netop disse Helbredelser ved Haandspaalæggelse, der ere foretagne af en bekendt Mand her i Kjøbenhavn, hvis Navn vi Alle kjende — jeg veed ikke, om det er parlamentarist af nævne det, kjøndt der er for Resten nævnt Navne her. De Helbredelser, han har foretaget, ere utvivelig forbausende. Nu er det jo vitterligt, at det er Noget, som er gennemgaaende i Bibelen, at der der helbredes ved Haandspaalæggelse. Hvordan det vilde gaa den barmhjertige Samaritan efter den nugældende Lovgivning, skal jeg ikke kunne sige, det kan være noget mere tvivlsomt, men saa meget er sikkert, at efter den nuværende Quakalverlovgivning havde Jesus af Nazareth maattet tilbringe hele sit Liv i Fængsel, thi han helbredede udtrykkelig ved Haandspaalæggelse, og han gjorde det ikke alene selv, men han siger udtrykkelig til sine Disciple: I skulle lægge Hænderne paa de Syge, og saa skulle de blive helbredede. Altsaa, hvad man nu end vil mene om det — og jeg for mit Vedkommende er fuldstændig overbevist om, at han foretog alle disse Helbredelser ved Haandspaalæggelse, er det i og for sig ret forklarligt, han foretog dem, fordi han selv troede paa at kunne gjøre det, og fordi Patienterne ligeledes troede paa, at han kunde gjøre det — er hans Mening ganske aabenbart den, at noget Sigtende skal kunne finde Sted altid. Jeg vil paa dette Punkt kun gjøre opmærksom paa en mærkværdig Modsigelse i vor Statskyrelse. Ærede Medlemmer ville mindes, at for 2 Aar siden var der her i Thinaet en Forepørgsel i Anledning af, at en Præst ikke kunde faae Bestikkelse som Valgmenighedspræst indenfor Følkekirken, og Grunden til, at han ikke kunde faae denne